Pregaria.cat

Entrada

Dos voluntariats diferents

No em sentia bé amb mi mateix. Hi havia una gran buidor a dintre meu. Molts cops em criticava. “Tens una família estupenda, no et manca res d’allò que necessites, has fet uns bon estudis i la carrera, que vas poder escollir, ara ja ha passat l’equador. Tot correcte, que consti, ben legal... però què has fet pels altres?”.

Aquestes idees eren tossudes. Fins que un dia vaig anar a informar-me i em van parlar del voluntariat. No creguis em va costar desfer-me d’unes hores a la setmana. Si no ho entens, proveu!. Quan saps que de 6 a 9 tots els dijous et toca anar al voluntariat costa. És clar que quan hi ets t’oblides de tot i et sents agafat per dintre. Ja des del segon dia entens que és molt més el que reps que el que dones. Ja no podria deixar de ser voluntari. Noto que la meva vida està canviant. Sento que surt quelcom de mi que és molt millor del que em pensava, i noto que m’entra molta tendresa i bons afectes. Ha estat una descoberta formidable. Recomanaria a tothom que dediqués unes hores a fer un voluntariat.

Quan vaig veure les imatges dels nens destrossats per les bombes de fragmentació vaig saltar de la cadira i vaig anar corrent a la meva habitació. Plorava i plorava sobre el llit, com amb un atac de no poder suportar més tants de crims contra gent innocent.

Al cap d’una hora llarga ja havia pres la decisió: la meva vida girava full. Deia adéu a tot el d’abans. Em dedicaria a treballar a fons per canviar aquesta porqueria. Tenia el cor travessat per una convicció definitiva. El que era absurd havia mort per mi.

He entrat a l’organització. Visc a casa, és clar, continuo la carrera, és clar. He estat a totes les manifestacions, cadenes humanes, he corregut, cridat, m’he ficat a les tendes de campanya a diverses places. Estic aprenent a que un altre món és possible. No et pensis em costa, però què vols que faci? La vida d’aquells nens iraquians ha canviat la meva. Estic en una organització de voluntaris. És un impuls, una gran ràbia canalitzada, divertida també, car ja he plorat per tota la vida. Ara només vull comunicar pau, justícia, llibertat i ganes de viure... això si, per a tothom; que consti.

Meditació.

Ara i aquí, quin sentit té la vida per a mi ?. Res de “parrafades”, concret, real, objectiu, per què estic vivint? Quins objectius tinc?.

Soc una persona impactabla?. Què és el que realment m’arriba a fons?. Soc capaç de derruir les defenses per deixar que el meu cor reaccioni ?.

Jesús, que ets tan a prop meu, expliquem, si us plau, què volies dir quan afirmaves: aquell que vulgui guanyar la vida la perdrà, i el que la perdi per Mi la guanyarà ?.

Jesús, tan a pop meu.....ajudem a obrir-me.